

Potoče, 29. 9. 2023

Predragocena mati narava!

Sprašujem se, kaj v tem trenutku razmišljaš. Kaj si v tem trenutku želiš najbolj na svetu? Si želiš mir? Tišino? Ali le to, da bi te ljudje bolj cenili? Da bi se zavedali, da te mogoče nekoč ne bo več?

Zanima me, ali se tudi ti bojiš. Ker jaz se. Bojim se zase, zato in za vse ljudi. Kaj bo, če boš izgínila, izpuhtela ali odšla. Mogoče boš spoznala, da nima nobenega smisla več vztrajati z ljudmi. Da smo brezupen primer. Preprosto boš obupala. Obupala, tako kot večina ljudi, ko postane pretežko. Odnehajo, ker ne zmorejo več. Upam, da ti nisi taka in da boš vztrajala, tudi če bomo nemogoči.

Vsekakor pa ni vse odvisno od tebe. Večinoma je odvisno od ljudi. Ti le čakaš, da bo kdo spoznal, da te uničujemo. Mirno in vztrajno prenašaš bolečino. Če bi en sam človek začel popravljati napake, ne bi prav veliko pomagalo. Moramo sodelovati in se združiti. Začeti moramo z majhnimi stvarmi, da bomo lahko popravili velike napake. Ne vem, zakaj to govorim tebi, ker ti to veš bolje kot kdor koli.

Ti živiš v ravnovesju. Vse je povezano in združeno v en sam krog. Mi pa ta krog razdiramo in rušimo. S svojim onesnaževanjem in iztrebljanjem. Za kar mi je neskončno žal.

Tudi ljudje bi se morali vključiti v tvoj krog. Morali bi živeti v sožitju s tabo. Bolj bi morali spoštovati to, kar imamo. Vse živali in rastline. Ne pa da si želimo drugih, tujerodnih organizmov. In to samo zato, ker so lepši in bolj uporabni za nas. Ne znamo pa ceniti tega, kar imamo. To, kar nam ti velikodušno daješ. Vedno si želimo samo več in več. Morali bi se ustaviti, se ozreti naokoli in dojeti, kaj vse imamo.

Lahko bi za vse to krivili odrasle. Ker nas bolj ne podučijo, seznanijo in pokažejo, kaj je prav. Vendar bi bilo to brez pomena in to ti dobro veš. Imamo svojo glavo in pamet. Sami smo odgovorni za to, ali bomo plastenko vrgli v koš ali v gozd. Ali bomo pomendrali mravljišče ali ne. Ali bomo reciklirali ali nam je vseeno, kam grejo smeti. Seveda pa nam morajo biti starši za zgled. Od njih se učimo, kako ravnati s tabo. Veš, kaj si želim? Da bi se bolj zavedali, da te bomo mi prejeli takšno, kot te bodo oni spremenili. Na boljše ali slabše. To pa je odvisno od njih.

Na neki način razumem, zakaj vse te naravne nesreče. So to opozorila, naj lepše ravnamo s tabo? Uničujemo tvoje ravnovesje, ti pa nam vračaš tako, čeprav si te ne predstavljam kot maščevalno in neusmiljeno. Sploh pa ne kot zlobneža, ki sedi na svojem prestolu in naroči uničenje sveta. Sveta, ki ga tako ljubiš. Mi te uničujemo, ti pa nas. Morebiti bi morali skleniti premirje. Kaj praviš? Mirovni sporazum med človeštvom in naravo.

Mogoče pa ti sploh nočeš vseh teh poplav, plazov, potresov ... Morda smo za to krivi ljudje sami.

Vem, da imamo pri vsem tem veliko tudi mladi. Mi bomo tisti, ki bomo nadaljevali tam, kjer bodo odrasli zaključili. In ni pomembno, kje bodo oni zaključili, ampak je pomembno, kje bomo mi nadaljevali. Tudi če bomo morali začeti na začetku, bomo vztrajali, ker to počneš tudi ti. Dan za dnem.

Upam, da si obe želiva, da bi začeli že zdaj. Da ne bi čakali do takrat, ko bi bilo že prepozno. Lahko že danes. Saj ni potrebno v enem dnevu spremeniti celotnega sveta. Začnimo z majhnimi stvarmi. Ne skrbí, se bomo že potrudili.

Upam, da te nisem preveč dolgočasila. Saj si prebrala pismo do konca, kajne? Če si prišla do sem, potem si. Upam, da nisi prej obupala in odnehala. Vem, da nisi. Ker nikoli ne obupaš, pa čeprav smo še tako nemogoč primer.

Hvala ti za vse to neskončno potrpljenje

tvoja dolgočasnica